

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	DOCUMENT DE TREBALL PER A LA JORNADA D'ESTUDI DE LA POC	45
Títol	La dignitat del treball com a principi de vida	
Data	1 de febrer de 2014	
Font	Secretariat interdiocesà de Delegacions de pastoral obrera	
Publicat	6 de març de 2014	

LA DIGNITAT DEL TREBALL COM A PRINCIPI DE VIDA

DOCUMENT DE TREBALL PER A LA JORNADA D'ESTUDI DE LA POC
1 DE FEBRER DE 2014 • SEMINARI DE BARCELONA

Presentació

La prioritat de treball de la Pastoral Obrera de Catalunya per aquest curs 2013-2014 és ***la dignitat del treball com a principi de vida***.

Teniu a les mans un recull de testimonis de vida. Testimonis que posen de manifest que la realitat que vivim és sovint principi de mort. Testimonis de vida que mostren que el compromís, l'acció, és una forma de transformar aquesta realitat. Testimonis de precarietat, però també testimonis d'esperança.

Aquest recull ens ajudarà a descobrir com s'estructura el treball avui en dia, com es viu d'esquenes a ell com a principi de vida, així com quins compromisos duem per a transformar aquesta realitat.

A continuació **us facilitem algunes preguntes per si us poden ajudar a fer una reflexió prèvia a la Jornada d'estudi, ja sigui a l'equip, o personalment.**

Allà aprofundirem en les causes i les conseqüències d'aquesta indignitat del treball i de la esperança que caracteritza la nostra militància i acció. Ho farem de la mà de l'Emili Ferrando (historiador, militant de la GOAC i membre de l'Equip de Pastoral Obrera de Badalona-Sant Adrià), a la llum de l'Evangeli i tenint present la Doctrina Social de l'Església. El treball de la Jornada ens ajudarà a continuar fomentant el nostre compromís com a cristians i cristianes provocant el canvi d'estructures i experiències de vida comunitàries.

- Com es viu d'esquenes al treball com a principi de vida?
- Quins elements descobrim, negatius i positius, del com el treball s'està estructurant?
- La inseguretat en el treball, la precarietat, l'atur, ... com afecta el sentit de la teva vida avui?
- Quins conflictes personals i comunitaris tenen com a causa la realitat de la manca de treball digne?
- Quines experiències comunitàries i de futur ple d'esperança descobreixes en els testimonis?
- De quina forma l'organització del treball (o l'absència del treball) condiciona les actuacions que presenten els testimonis?

Testimonis de vida

La Plataforma d'Entitats per a la Defensa de l'Escola Pública al Poblenu

La Plataforma funciona com a tal ja fa més de 10 anys. Va sorgir de la necessitat veïnal d'ajuntar forces a l'hora de lluitar en defensa de l'escola Pública al barri del Poblenu. Lluitar com a fruit d'unes reflexions i criteris comuns, davant una gran i ràpida transformació de l'espai i un temps canviant.

No sols ha estat un temps de lluita per a aconseguir infraestructures, escoles i instituts que, malauradament, l'administració trigava en preveure i construir. També ha estat un temps i una lluita per a la recuperació del servei i l'espai públic, les igualtats socials (el tema de la immigració va tenir el seu punt àlgid a finals del curs 2005/06) i la consecució de la millora de la qualitat en l'educació en tots els seus aspectes.

A les reunions, encapçalades per l'AAVV, hi assisteixen entitats, escoles (AMPA, membres dels Equips Directius i/o mestres,..), i persones i/o veïns/es del barri a títol personal. La seva periodicitat és variable, depèn del moment del curs i de la urgència dels temes a tractar. En aquests dos últims cursos, i degut a les retallades en educació, les reunions i els actes derivats dels seus acords, s'han multiplicat.

A banda de les reunions, s'han organitzat i fet coses com:

- Xerrades i debats
- Recollida de signatures
- Reunions amb el Consorci i el Districte
- Concentracions i manifestacions
- Acampades
- Divulgació a la revista de l'AAVV del Poblenu i la FAVB
- Feina de conscienciació entre els membres de les diferents comunitats escolars.
- Pancartes conjuntes que estan penjades a totes les escoles de l'entorn.
- Samarretes "SOS Educació Pública de Qualitat", marea groga, que ens posem tots els dimecres a les escoles.
- Etc...

Des de la Plataforma s'ha potenciat el treball en xarxa dels diferents sectors de la comunitat educativa de les escoles del Poblenu, sobretot de les AMPA.

*Maria Fornos
Militant de la GOAC*

Un dia en la vida de...

Sóc la Mireia. Tinc 35 anys. Estic casada amb el Carles i tenim tres fills: la Maria (7 anys), l'Ignasi (5) i el Ferran (2). Vivim al Poblenu i pertanyem a la Zona Besòs.

Aquest any en farà set que treballo al PADES de Sants-Montjuïc. El PADES fa entre 20 i 25 anys que es va crear com un Programa d'Equip de Suport a l'Atenció Domiciliària dels ambulatoris. Actualment és un equip especialitzat en cures pal·liatives al domicili. Això vol dir que atenem gent

que està fent tractaments pal·liatius a l'hospital com poden ser quimioteràpia, radioteràpia..., i dels quals cal controlar-ne els efectes secundaris perquè no vagin constantment a urgències; o gent que ja no rep cap tipus de teràpia, o gent gran (molt gran) que l'únic que li queda és l'esperança de no tenir dolor i no patir en el camí fins a la mort. Aquestes últimes idees són les principals premisses que ens marquem l'equip.

Així, doncs, el meu dia a dia comença a les 6 del matí. Em llevo a aquesta hora, tot i que entro a les 8h, per gaudir de l'esmorzar amb la calma de tothom dormint. Aprofito també per deixar enllestit o avançat el sopar, ja que les tardes també són força intenses!

Un cop al despatx ens ajuntem les tres infermeres, la treballadora social i la doctora que formem l'equip. És un espai força dinàmic ja que, en aproximadament dues hores, s'ha de registrar la feina del dia anterior, discutir dificultats, coordinar-se amb altres serveis sanitaris, atendre famílies impactades o desubicades, atendre trucades dels propis malalts i finalment programar el dia en funció de les necessitats i el moment de cada malalt. Són unes hores molt intenses perquè totes nosaltres volem o tenim necessitat de compartir informació referent als nostres malalts.

Durant aquests set anys l'equip ha anat canviant i ara fa uns anys que tenim una certa calma i cohesió. El treball en equip és fonamental ja que en un districte tan gran i tan poblat i davant uns malalts tan fràgils hem de prioritzar quins són els que sí o sí necessiten més la presència de tot l'equip complet. Podeu pensar, doncs, que les infermeres fem moltes visites soles. Però tot i anar sola i assumir tasques pròpiament de metge o treballadora social sé que tinc les meves companyes que m'indiquen, orienten, recomanen i responen les meves demandes o dubtes i, sobretot, no ho viuen com una invasió de les seves atribucions. Això dóna molta tranquil·litat.

Després de programar les visites del dia fem un esmorzar. Totes coincidim: "el millor moment del dia!!". Cal agafar energia pel que queda de jornada, que no és poc! Després cadascú emigra cap a la seva porció de districte. La meua zona és la Gran Via (fins a Plaça Espanya) i Poble-sec. Sempre procurem agrupar els seguiments dels malalts per fer un desplaçament gran amb transport públic i des d'allà fer la ruta caminant.

Us haig de dir que això últim, que a priori podria ser un inconvenient, jo ho visc com un aspecte molt positiu ja que barrejo l'afició de caminar amb la feina. Veure el moviment del carrer; veure el sol, la pluja i el fred, fa cada dia diferent i fa esbargir-te després d'una visita intensa.

Una altra oportunitat que m'ofereix la feina és poder entrar a les cases i, des del seu terreny, treballar amb el malalt i la família. I dic des del seu terreny perquè sempre partim de les possibilitats que hi ha en el domicili (gairebé mai hi ha llits articulats, molts dels cuidadors principals són gent gran amb limitacions...). Cal dir que ens trobem amb algunes sorpreses: aquella família que "no en donaves un duro" cuida el seu familiar millor que ningú. Ben bé de cada situació en traiem una lliçó de vida.

Per últim, i potser el que fa una mica especial la feina, hi ha el fet que comentava que molts dels malalts que portem estan propers a la mort, a la fi de la vida. Això fa que nosaltres hàgim de ser sensibles i estar molt pendents de qualsevol pensament o expressió de pors o preocupacions per tancar (cadascú de la manera que vol) el seu cercle de la vida. I estar pendents, també, de la família. Donar suport i sobretot acompanyar en totes les pèrdues que s'aniran produint en el procés fins a la mort.

Així, doncs, en un matí puc fer de tres a cinc visites. Penseu que en la visita parlem de tots els problemes físics que pugui tenir la persona (dolor, ofec, insomni, anorèxia...) fins de la dificultat de plorar per no fer patir l'altre, fins de les dificultats econòmiques derivades de la baixa laboral... Hi ha tants temes pendents abans de morir-se! Una de les coses que se'ns fa més difícils d'entendre són els pactes de silenci d'algunes famílies per mantenir el malalt en la ignorància de la seva situació.

Penso que aquesta feina em dóna una oportunitat molt gran i és que veient tanta gent amb malaltia terminal fa que pensi fermament que cal aprofitar el dia a dia i ens hem de deixar estar de fútileses. I això, en certa manera, ho intento transmetre als del meu voltant.

Al final del matí no és tant l'esgotament físic sinó el mental el que fa que em senti cansada i xuclada per totes les vivències i emocions sentides.

Però seran els meus fills, que vaig a buscar corrents després de dinar d'una esgarrapada, els encarregats de reomplir (o algun dia buidar completament!) les bateries. Les tardes donen de sí i tenim temps per a tot: per riure, jugar, activitats extraescolars, parc, enfadar-nos, dutxes, sopars, contes, cançons i bona nit!

Quin moment tan dolç quan hi ha silenci... Seria el moment ideal per seure al sofà i llegir..., però cal endreçar la cuina, posar rentadores i revisar el correu; això si no hi ha cap reunió de l'AMPA o revisió de vida.

Normalment cap a les 12 és l'hora que vaig a dormir. És llavors que caic en un son profund.

Moltes vegades he pensat que dedicar-me a les cures paliatives té molt a veure amb la meva història de vida, amb el fet que vaig perdre la mare de nena (però no de malaltia). Penso que vaig experimentar el dolor de la pèrdua i en la feina que faig intento disminuir aquest dolor (físic o psíquic) tant del malalt com de la família.

També penso que la fe en Jesús m'ajuda en el dia a dia. No tant perquè hi hagi malalts que en parlin amb mi (algun sí, però pocs) sinó per tranquil·litat meva, per saber que davant cada visita tinc Jesús (o la mare) al meu costat que m'acompanya.

Mireia
Militant de l'ACO

Neix la comissió d'educació de la JOC!

Ja fa temps, arrel de les grans injustícies que viu l'educació i les mestres i els mestres obrers, uns quants militants vam començar a pensar en quina manera podríem organitzar-nos per posar-nos en acció. La primera constatació que fèiem és que ens faltava molta formació: formació dels nostres contractes, de les condicions de com afectava la reforma, etc. A també necessitàvem un lloc on procés, tal i com ho fem a la JOC, fos d'aquesta idea s'ha creat la Comissió

Comencem amb moltes idees sigui una xerrada - taula rodona amb Trobem que hi ha una gran desinformació sobre l'acció dels sindicats pel què fa a educació, molt empipament amb el mal que alguns sindicats han fet a la classe obrera posicionant-se més amb la patronal... Per això veiem molt important poder fer una primera trobada amb els sindicats on puguem tractar temes diversos. Això ho farem el proper dijous 31 de gener a les 19h a la 3a planta de Rivadeneyra.

Aquesta comissió comença amb militants de la JOC amb la idea que també la formin companyes i companys nostres de l'escola i l'institut. Les accions pretenem que puguin anar donant resposta a les necessitats formatives-reivindicatives del nostre col·lectiu. Comencem amb molta il·lusió i molta esperança, volem seguir aportant un gra de sorra a la transformació d'aquest món i a la construcció d'un món just i digne per a tothom, per a la classe obrera

Comissió d'Educació
JOC Nacional de Catalunya i les Illes

... Tornar-me a posar en marxa, amb esperança

Hola, em dic Andreu. Sóc militant de la JOC Zona Sud – El Pla. He estudiat enginyeria informàtica i, bàsicament, he estat dissenyant pàgines web en la meva experiència laboral fins ara. Tinc 30 anys i fa quasi 3 que estic a l'atur. He passat per moltes i diferents etapes en aquest temps que intentaré explicar-vos a continuació.

Durant força temps vaig estar dissenyant una plataforma web per al SAF (Servei d'Activitat Física) de la UAB. Hi vaig treballar de dues formes diferents: primer com una espècie de becari; més tard com autònom. Entre aquests dos períodes ja em va tocar estar una temporada aturat, on tampoc em vaig poder col·locar a cap empresa. Per sort, em van tornar a cridar per a fer més hores al SAF i així vaig anar fent. Fins que es va tornar a acabar la feina.

Els primers passos en el període d'atur va ser de buscar la feina desitjada. Feina d'informàtic sí, però si podia ser en un context més social que empresarial millor. O programador, però d'un perfil molt concret per al què no tenia experiència laboral. Després vaig obrir més el ventall dins del món laboral que ofereix la informàtica, però amb el mateix "èxit". I ja després, descobrir-me frustrat i fastiguejat d'haver fet poques entrevistes de feina i haver dedicar 7 anys a uns estudis pels que no era capaç de trobar feina. I com a conseqüència, el desànim permanent, el no ser capaç de posar-me a buscar feina, el veure'm poca cosa a l'enfrontar-me als perfils laborals de les poques ofertes que mirava (i molts cops, acabant no enviant el currículum), ...

He de dir que l'atur m'ha aturat. Ha estat, i segueix sent, molt difícil compartir la vivència de l'atur. De vegades no sentir-me comprès ni veure que un aconsegueix posar-se a la teva pell, o que no sap com fer-ho; de vegades simplement dir un "anem fent" per a no compartir la desolació que sents dins, la por a mostrar què et passa pel cap i el cor, a mostrar les teves misèries. I, malgrat això, sentir-me acompanyat per molta gent i per l'equip mateix.

En aquesta línia, al gener del curs passat, des de l'equip se'm va animar a revisar la meva situació i compartir-la. No va ser gens fàcil, però em va ajudar a alliberar-me de sentiments i trobar una mica de pau. **Em va ajudar a tornar-me a posar en marxa, amb esperança.**

Poc després de la revisió vaig entrar en un procés de selecció, amb entrevista i tot. Fantàstic! Però la valoració que faig ara és que em vaig posar a córrer sense haver après a caminar. Per una banda, vaig deixar d'enviar currículums perquè em van aparèixer noves pors (és absurd, però se'm feia un món haver de dir que ja m'havien agafat si entrava en més processos de selecció); per altra, perquè tot va anar massa ràpid. Van ser dues entrevistes en dues setmanes, buscaven un perfil sense experiència, amb possibilitat de passar a una altra àrea de l'empresa que em motivava més laboralment parlant,... i em vaig fer masses il·lusions, ja que l'empresa era a prop del barri i tindria la possibilitat d'independitzar-me i tornar a viure a la zona franca.

No vaig poder superar el xoc del "No". Em vaig enfonsar de nou. Sentir-te fracassat, poca cosa... Pensar en què has pogut fallar a l'entrevista, si tot semblava que anés tan bé. I així em vaig quedar, aturat de nou. Conviure amb aquesta situació no ha estat fàcil, però hi ha tres coses que em van ajudar (i m'ajuden) a seguir tirant endavant. La que era la meva parella, la Marta, acompanyant-me i posant els seus béns al meu servei. La família en general i, en concret, la meva nebodeta, la Marta, que m'ha tocat cuidar i estar per ella molts cops "gràcies" a la meva situació laboral. Rebre el seu amor incondicional i alhora donar-lo; veure com es va desenvolupant la seva vida, com va aprenent i creixent; i sobretot sentir-me útil. I descobrir que la meva germana també es feia càrrec de la meva situació i, de tant en tant, em donava uns pocs diners en concepte de cangurada.

I la JOC. Aquesta comunitat d'amor que m'ha donat tant i per la que dono tant com puc. L'haver estat acompanyant equips de xavals, preparar i pujar a colònies, el dia a dia a l'equip, el compartir vida a la federació en accions, assemblees, ... ha suposat un refugi, un lloc on sentir-me fort i realitzat gràcies a veure'm construït quelcom amb la resta de germans i germanes.

Andreu Iburo, Militant de la JOC

Crònica de la marxa contra l'atur, la precarietat i per una renda garantida ciutadana. Del dia 28 de febrer de 2013

Sí, sóc una petita part de les 900.000 persones sense feina. El 28 de febrer vaig participar en la **Marxa contra l'atur, la precarietat i per una renda garantida ciutadana**, sentia la necessitat de moure'm, de fer alguna cosa més que buscar feina o cursos que ens ofereixen.

Aprofitant que em deixaven en cotxe al Baix Llobregat, vaig decidir participar en la **Marxa** fins a Cornellà, després agafar el tren de tornada a casa (tenia feina sense remunerar, havia de recollir els fills de l'escola i portar-los al futbol).

Em va impressionar veure persones de diferents edats, més joves i menys joves, fins i tot polítics i polítiques, que no ens van acompanyar en la caminada, tindrien treball possiblement, també dir que gràcies a algun@s d'ells i elles arriba la veu de la ciutadania al Parlament.

Em vaig trobar amb un company de l'ACO, vam passar gran part del matí parlant de les injustícies que patim actualment les persones que som a l'atur, de com era possible que perdem les millores laborals que s'havien guanyat amb molts esforços en molts sectors, ens sembla increïble, oi?

Que s'aprofitin d'una crisi que no és nostra per treure'ns tot allò perquè hem lluitat i tornem-hi.

Em va agradar molt l'ambient que es va crear, malgrat el fred, el vent i la pluja les ganes no es perdien, passar per donar suport als companys de TV3, com ens van acollir al Consell Comarcal, les persones t'oferien el que tenien, la música i les reivindicacions no van parar en cap moment.

Un jove portava un cartell, que deia més o menys "jo tinc estudis i no marxo [a l'estranger], em quedo lluitant". Això em fa pensar que la lluita de totes les persones pel món obrer no es perd, que segueix allà i seguirà mentre tinguem joves com aquell que va participar en la **Marxa** i persones menys joves

que ens expliquin la història.

A Cornellà, on jo havia d'agafar el tren per regressar, em vaig trobar amb companys de la GOAC que començaven la marxa, i la sensació que em va produir va ser molt bona, passo el relleu de la lluita de la classe obrera... per arribar a bon port.

Gràcies, petons,

Mili Barea Arenas
Militant de la GOAC Barcelona-Sant Feliu

... Potser ara és el moment de formar-se

Em dic Ernest Llompart, tinc 24 anys i sóc estudiant de multimèdia a la UOC. Estudiar a la UOC suposa la realització a distància dels meus estudis, puc compaginar-ho amb una feina estable. Per altre banda necessito molta constància, trobes a faltar el tracte humà, el poder consultar i preguntar en persona i no via e-mail.

No tinc cap treball estable, dono classes particulars i faig d'informàtic quan em demanen algun favor algun conegut. Lo positiu d'això és que no m'implica una ocupació molt gran de temps, tinc un horari flexible i relativament ben pagat, lo dolent és que és treball en negre, depenc molt que em truquin o no, és molt inestable.

M'agradaria poder trobar una feina estable compaginable amb els meus estudis i que em permetés poder pagar la carrera.

Crec que hi ha moltes persones que estan com jo ara mateix, que no tenen treball fixe, **potser ara és el moment de formar-se i anar tirant econòmicament.**

*Ernest Llompart
Company d'estudis de la Lara (militant de la JOC)*

Testimoni del Sergi

Em dic Sergi, tinc 26 anys i visc a Barcelona (amb els meu pares). Vaig estudiar la carrera d'Arquitectura Tècnica i actualment estic en situació "legal" de l'atur. Fa 11 mesos que busco feina, metre estic estudiant idiomes i fotografia.

Treballava en una multinacional i vaig patir un acomiadament per reducció de plantilla.

Els tres motius que em van donar per justificar el meu acomiadament van ser, que **era el més jove, que el que portava menys temps a l'empresa (portava 4 anys) i la necessitat de l'Empresa en reduir despeses** fent així una reducció de personal i acomiadant a 100 persones.

Més endavant vaig saber que en les valoracions anuals del personal que es feien a l'Empresa, jo era el millor valorat com a treballador de tot el departament, **en aquest cas, ser "jove" treballador va perjudicar la meva continuïtat en el món laboral.**

L'Empresa per tal de justificar els 100 acomiadaments al·legava problemes econòmics, quan en realitat aquell any havia guanyat més de 100.000€. Era clarament una estratègia, sobretot quan vam veure que aquest centenar d'acomiadaments era simplement l'antesala d'un futur ERE que duraria fins a finals del Gener del 2013 afectant el 30% de la plantilla. Es quan llavors vam descobrir que l'objectiu principal de la Multinacional era dur a terme aquest ERE. Només estaven esperant que entrés en vigor, i mentre feien aquesta petita reducció de plantilla.

No vaig poder fer res per reivindicar el meu lloc de treball. Les decisions en una Multinacional sempre venen de la "Sede", de dalt, i era difícil poder arribar allà. Tot i que parles amb els meus caps, i ells avalessin i valoressin la meva feina, estaven totalment subordinats a les decisions que es prenen a la central.

Per part del Sindicats no vam tenir cap tipus de recolzament ja que els esforços estaven focalitzats en el supòsit ERE, que després es duria a terme. La sensació era que l'acomiadament a 100 treballadors era un mal menor.

Tot i així, des de una posició de formigueta com el meu acomiadament anava juntament amb altres companys, **vam intentar recolzar i donar suport a una companya que tenia una situació molt més difícil (50 anys, família, etc.).** Vam intentar amb la resta de companys que poguessin recol·locar-la en una altre lloc de treball. Es jugava arribar a final de mes. En aquest cas **amb molta persistència i unitat del departament vam poder aconseguir que a dia d'avui encara estigui treballant a l'Empresa.**

*Sergi
Company d'estudis de la Irene (miliant de la JOC)*

Testimoni del Dani

Em dic Dani C., tinc 21 anys, estic en l'atur i faig feines quan en surten. Aquest estiu vaig trobar feina en un càmping gran d'un poble de la Costa Brava. Feia de cambrer, de vigilant, netejava, descarregava, etc. Ja d'entrada, l'amo em va dir que em faria un contracte laboral "per complir" perquè a la pràctica seria diferent. Ho podia acceptar o deixar, n'hi havia molts esperant la feina. Ho vaig acceptar, necessitava treballar i no tenia ni cinc.

El fet és que, durant els mesos de juliol i agost, vaig haver de treballar de 10 a 12 hores diàries, sense descans setmanal ni cap festa, i cada mes cobrava 600 €. Aquesta era, més o menys, la situació dels altres companys del càmping. Els encarregats ens tractaven molt malament, amb crits, insults i menyspreu. Va ser una situació esgotadora i degradant. Puc dir que només es pot treballar per necessitat.

Dani
Delegació Pastoral Obrera de Girona

Protestar i lluitar

Treballo a l'Administració General de l'Estat des del 1989, i a l'Institut Nacional d'Estadística (INE), al Departament del Cens Electoral, des del 2000 com a funcionari de carrera (administratiu). També sóc delegat sindical per CCOO.

Intentaré explicar com afecten la crisi i les retallades el nostre organisme i quines respostes hi donem els treballadors.

Immediatament després de les eleccions al parlament espanyol els responsables de l'INE van començar a seguir les directrius del govern del PP, reduint els drets dels treballadors, fent ajustos de personal, de material, amb externalitzacions, com la dels departaments d'enquestes, etc. Més dades:

- Al desembre, van canviar el president de l'INE per una persona de confiança del PP.
- El Consell de Direcció de l'INE va fer un esborrany que va presentar als sindicats: "Projecte de reassignació de tasques", que incloïa la modificació i flexibilització de les condicions laborals dels treballadors, en el qual ja sortia l'expressió "possibles acomiadaments d'efectius que no són necessaris".
- La reforma del mercat de treball fa que puguin acomiadar el personal laboral del sector públic, per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció.
- Retallada a les partides d'ajudes d'acció social i de formació en un 50% respecte l'any passat.
- La productivitat que cobren els alts càrrecs s'ha rebaixat en un 5%, però com la cobra menys personal, acaben rebent més diners que l'any passat.
- L'INE privatitza la recollida de dades de l'enquesta sobre integració social i salut, i subcontracta l'enquesta sobre tecnologies de la informació a les llars.
- L'INE contracta una empresa de serveis informàtics i d'assistència tècnica per dos anys. Si aquesta feina la fessin el treballadors de l'INE (analistes i programadors), costaria la meitat de diners.
- Del pressupost de formació que l'Institut d'Administració Pública dona a l'INE, un 51% es gasta en un curs d'anglès que es fa un cap de setmana en un hotel en un lloc d'Espanya.
- Altres retallades que ens afecten a tots els empleats públics són:
  - La reducció de sou del 5% l'any passat
  - Enguany no cobrarem la paga extra de Nadal (7% del sou).
  - Volen incrementar mitja hora la jornada laboral diària.

- Reducció de dies de lliure disposició i d'algun dia de vacances a treballadors que tenen més de 15 anys d'antiguitat (guany aconseguit com a contraprestació a una congelació del nostre sou).
- No hi ha oferta pública d'ocupació, no es cobreixen les jubilacions ni les baixes, etc,

La política de l'INE és clara: reducció de personal, empitjorant les condicions laborals dels treballadors, externalitzant empreses per reduir la despesa pública (reducció del dèficit de les Administracions Públiques) encara que s'encareixi la despesa privada.

Davant d'aquestes injustícies, els sindicats i els treballadors hem fet:

- Des de principi de març fins avui, ens concentrem cada divendres a l'hora d'esmorzar durant 30 minuts. Ens ajuntem amb els treballadors de la Generalitat i Correus (com més gent millor). I des d'abans de l'estiu, ens vestim de negre (marea negra).
- S'ha aconseguit la unitat sindical en fer aquestes mobilitzacions.
- Un 35% del personal va fer vaga el 29 de març (xifra molt alta en comparació amb altres organismes de l'Estat).
- Alguns afiliats i treballadors van participar en la manifestació del 15S a Madrid.
- Quan el govern de l'Estat aprova reials decrets que ens afecten, anem tots a la Subdelegació del Govern a protestar.
- S'han creat plataformes de sindicats i associacions ciutadanes per lluitar contra aquelles "novetats" que ens "va regalant" el govern.

I així anem fent, sense perdre els ànims. No podem estar-nos quiets esperant que ens rebaixin més els sous, que les condicions laborals vagin empitjorant i que l'estat del benestar vagi desapareixent per voluntat unilateral dels polítics que ens governen. Hem de continuar protestant i lluitant.

Toni Ferrer
Grup Pujós X – ACO Zona Baix Llobregat

Un dia en la vida de...

Em dic Jose i tinc 38 anys, en fa 11 que estic casat amb la Lidia i tinc dos tresors de 3 i 8 anys, l'Ivan i el Víctor.

Aquest octubre farà 12 anys que treballo en una gran empresa del sector del comerç, a la planta dedicada a la llar; he passat pràcticament per tots els departaments: banys, cuines, obres, electrodomèstics... i actualment sóc responsable de l'àrea de parament de la llar (coberts, vaixelles i cristalleria).

A la nòmina diu que sóc *mando intermedio*, que ve a ser aquell que té prou poder perquè li demanin responsabilitats sobre el funcionament de la seva àrea de venda, però no tant per organitzar les coses com ell voldria; perquè ho entengueu: *"un jefe cuchara, que ni pincha ni corta"*. En definitiva, que estem al mig, entre el col·lectiu de venedors i la direcció, formada per tota una legió de caps: gerent, cap de personal, subdirector, director de centre, director regional..., tots pensant al seu despatx com fer-nos la vida més "agradable", rendible i productiva als que estem a les botigues de cara al client. Per higiene mental, jo sempre dic que sóc un venedor més, amb unes funcions i responsabilitats més, però, al cap i a la fi, un venedor.

La meva jornada es distribueix de dilluns a dissabte, amb un dia de festa rotatiu de dilluns a divendres ja que, tradicionalment, el dissabte és el dia de més venda de la setmana i no es pot fer festa; per tant, habitualment, els meus caps de setmana queden reduïts al diumenge. No obstant això, tinc el meu dia de festa entre setmana, dia que aprofito al màxim per jugar amb els nens, fer la compra setmanal de les coses més pesades o intentar fer alguna cosa especial... Llàstima que, durant la campanya de Nadal i les rebaxes de l'estiu, els caps "renunciem" a la nostra festa, les tradicions ja ho tenen això.

Un dia normal comença a les 7:30. Mentre em dutxo i em disfresso (treballa amb vestit i corbata, tradicions), la Lidia i els nens es van llevant i abans de sortir puc fer uns petons a tots, desitjar-los un bon dia i planificar breument amb la Lidia per on anirà el dia. Fins ara podia acompanyar el Víctor al col·legi cada matí, moment especial tant per a ell com per a mi, però amb la retirada de la sisena hora comencen més tard i ja no pot ser.

Vaig a la feina en metro (més o menys 25 minuts) i, durant els quatre trajectes diaris que faig, em dedico a un dels meus hobbies, la lectura, parat i en moviment (ja gairebé no xoco amb ningú). Tot i que el meu horari oficialment comença a les 09:45, el nostre gerent és de l'opinió que un cap ha d'arribar a les 08:30; jo, com que tinc l'ànima rebel, arribo a les 9:10 i m'haig de sentir allò de "*buenas noches, José*".

Començo el dia traient l'assortiment, intento tenir-ho tot tret de les capses cap a les 9:45, hora que arriba la resta de venedors; mentre ells col·loquen la mercaderia en els mobles, jo i la resta de caps recollim el cartró de la resta de la planta i deixem els passadissos nets al més aviat possible. A les 10 obre la botiga, però aquest procés normalment no acaba fins a les 11.

A les 12 surto, vaig a buscar els nens al col·legi, ens estem 20 minuts al parc i anem a dinar a casa. Aquest és un dels avantatges del meu horari: pràcticament cada dia dinem tots quatre junts; intento que sigui un moment de qualitat, sobretot amb els nens, i, gràcies que la Lidia s'encarrega de la logística, aprofito per jugar o fer coses amb ells.

Torno a les 15; de 15 a 18 la majoria de caps dinen, per tant, em toca posar-me els patins i anar d'una punta a l'altra de la planta per fer abonaments, atendre reclamacions, ajudar algú en alguna operació complicada... No hi ha dos dies iguals: és part de la gràcia d'aquesta feina. Per la meua manera de ser, i en això hi té molt a veure el meu pas per la JOC, em prenc la meua tasca com un servei a la resta de companys, procuro escoltar, ajudar i formar els que arriben a mi amb un problema. Aquesta manera d'entendre la direcció no és gaire comuna, i té conseqüències: vaig tot el dia de cul ja que em vénen a buscar de tota la planta, el meu gerent em té etiquetat com a "*blando, no sabe delegar, y rojo*", la resta de caps es veuen amenaçats per la meua manera de fer i, per últim, hi ha venedors que se n'aprofiten i abusen.

Jose
Militant de l'ACO

Una nova tàctica de persecució sindical

Ens trobem davant d'un cas on la Telefónica està posant en pràctica **una nova tàctica de persecució sindical...**

Tot i sent ella la que posa una denúncia penal per una publicació en un bloc sindical, que no em queda dubte que coneixia perfectament que l'administrava EC i que per tant acabarien sortint membres d'EC darrere de les IP's que la policia va investigar.

Rebem de manera individual i com a treballadors i no com a delegats del Comitè o membres d'EC, les famoses cartes de Recursos Humans (RRHH) on es qualifica de sabotatge la solidaritat obrera i sens amenaça d'acomiadament. És a dir primer rebem la citació del jutjat per anar a declarar i a la setmana següent la carta de RRHH que trasllada al àmbit laboral una qüestió que la pròpia empresa havia començat als jutjats del penal. Però quant responem en l'àmbit laboral (ja que Telefónica ho havia portat aquest terreny) a les hores ens responen que és un tema que està en el jutjat que hi ha una via judicial en marxa i que no es pot tindre una reunió per tractar d'això perquè és un tema de àmbit penal i no del laboral. Aquí nosaltres responem que volíem la reunió per parlar de troba solucions per a que no hi haguessin sancions laborals, es rectifiqués la qualificació de sabotatge i transmetre a qui fos del grup Telefónica que la publicació és de caràcter sindical (per si no s'havien adonat) i que per tant es rumiessin continuar o retirar-se de la demanda penal.

RRHH de Barcelona no ens ha donat mai la reunió per trobar solució a tot plegat, fins hi tot al Comitè li respon el mateix, que un tema de penal que te una via oberta als tribunal, etc... però a més li reitera la qualificació de sabotatge. Ah! però això sí, la Helena Anda (Directora de Recurs Humans i Relacions Sindicals) ens demana que ni l'esmentem als nostres comunicats ni fem campanya contra ella, que tot això seria com un "atac personal". A mi aquesta preocupació em va sorprendre, nosaltres apunt de perdre la feina de 25 anys, no hi pot haver un atac més personal, i ella demanant no quedar esquitxada per la nostra campanya de defensa, en la que apareix el seu nom en un comunicat perquè quant s'expliquen els fets doncs ella és qui ens lliura la carta de RRHH i per això l'esmentem i a més la signa. Ella ens ve a dir que tot això ve de Madrid, que ella fa el que li diuen i que si ens ha de acomiadar que no és res personal que fem el favor de no donar-li mals de cap, que no li fem passar un mal moment.

Això del mal moment també ho va dir en un ple del Comitè el Jaume de CCOO, el dia que discutíem la convocatòria de vaga pel dia 17D que declaràvem. Ell preferia que no hi hagués vaga, que tot això per ells és un mal tràngol, 4 de CCOO ens van acompanyar fins als passadissos del jutjat (era una vista sense públic) perquè no volien esta amb els centenars de companyes que ens esperaven al carrer mentre declaraven, va ser totalment fora de lloc que estiguessin allà tant propers si s'havien abstingut a la

votació de la convocatòria de vaga i tampoc la van difondre.

Les declaracions van anar bé. Nosaltres vam explicar-nos com volíem: que el bloc és una eina d'EC, que l'administrem des d'on podem, Telefónica no ens permet tindre connexió a internet, per això apareixen IP particulars. Que es tasca sindical el que es publica i que entenem que com la política laboral de Telefónica és la de subcontractar i precaritzar la feina i EC combat això des de teleAfonica.net, que entenem la demanda penal com a pura persecució sindical.

No més ens va preguntar l'advocat de Telefónica la jutgessa no, ja borem que diu si va a judici, si s'arxiva, si s'arxiva i Telefónica fa recurs.

*Treballador de Telefónica
Company sindicalista d'En construcció*

Sindicalisme: solidaritat i unió

La demanda penal que Telefónica va interposar contra dues persones del meu sindicat, em va provocar una sensació contradictòria. D'una banda, la lògica preocupació per una situació que pot tenir greus conseqüències pel futur laboral personal, amb un possible acomiadament a l'horitzó no tan llunyà; i de l'altra, que aquesta demanda era la confirmació que la nostra feina (humil però important, i inèdita dins el sindicalisme que es fa a Telefónica i potser a d'altres sectors), incomodava, feia nosa...

El nostre sindicalisme ha volgut recuperar conceptes tan bàsics com la solidaritat i la unió de les treballadores i treballadors que són explotats pel mateix patró, sense obeir les fronteres que suposen avui dia la munió de subcontractes existents. Si avui Telefónica (o qui sigui) s'atreveix a qualificar de sabotatge la difusió solidaria d'un comunicat de suport a la vaga indefinida d'una gent desesperada, és precisament perquè els eixos mentals no són on haurien de ser. És

perquè els sindicats sistèmics tenen com a missió precisament la divisió, l'aïllament, el silenciament de les lluites. Només cal veure com la gent de Panrico o Unipost tiren endavant una titànica lluita contra la estafa capitalista enmig de la indiferència sindical i política. I és també perquè ens deixem prendre les paraules i avui dia solidaritat significa caritat entesa com les recaptacions de les partides de bridge de les dames de la alta societat anglesa.

Solidaritat és fer pinya, és ésser un de sol, és tancar el puny, des de la comunió i identificació amb l'altre. I com que d'allò que sembres, n'acabes recollint, així és també com ens hem sentit amb tot el suport rebut durant aquest procés. Abridats i confortats, apuntalats per seguir treballant en aquesta línia.

Una abraçada

*Francesc, Treballador de Telefònica
Company sindicalista d'En construcció*

Un dia en la vida de...

Em dic Mireia Arnau. Tinc 36 anys i estic casada amb el Josetxo. Tenim tres fills: la Núria, que té 7 anys, en Mikel, que en té 5, i en Xabier, que té 1 any. Som del Grup 02 de la zona Sagrera – Sant Andreu.

Des del 2008 faig de mestra de religió a l'escola pública, faig dues mitges jornades (és a dir, que treballo a jornada completa però en dos centres), la meva vida laboral es desenvolupa entre l'escola Palma de Mallorca (a Nou Barris) i l'escola Bernat de Boïl (al Bon Pastor). Vaig cada dia a un centre i el dimarts al matí a un i a la tarda a l'altre, així que he de vigilar molt i no despistar-me i no acabar el dimecres on em toca anar dijous... He de reconèixer que m'ha passat alguna vegada!

Normalment el despertador sona a les 7'30. Comença un nou dia, intentem esmorzar els cinc junts però jo ben segur que aprofito aquesta estona per posar alguna rentadora, preparar motxilles de natació... A les 8'45 surto de casa per arribar a l'escola a les 9'00, vaig amb moto i em cal poc temps per desplaçar-me. El Josetxo és qui s'encarrega de deixar els nens al matí al *col·legi*.

Les aules de les escoles on treballo estan plenes de nens d'arreu del món, molts d'ells són catalans però les famílies provenen de diferents països, d'Amèrica Llatina... majoritàriament. A les classes de religió parlem de molts temes: de Jesús, de la crisi, de l'atur... Molts d'ells viuen moments de molta tensió familiar davant la pèrdua de la feina dels pares. Fa uns quants anys no paràvem de rebre nens nouvinguts durant el curs. i en canvi aquest ja hem fet unes quantes "festes de comiat" ja que retornen als seus països en veure quina és la situació actual a Catalunya.

Les estones de vigilància de pati, les estones a la sala de professors, el dinar diàriament al menjador escolar... són bons moments per parlar amb els companys i anar-nos coneixent, sempre m'han tractat amb molt respecte encara que el tema de la religió és polèmic i sempre hi ha algú que vol entrar-hi "a sac", però penso que el fet de poder parlar-ne i de veure'm a mi com a mestra de reli ha fet que alguns tinguin una idea més positiva sobre la qüestió.

Quan acaba la jornada laboral, volo a buscar els nens, els dies que el meu horari m'ho permet (si no, hi van avis, cangur o pare). Llavors anem a música, a la placeta a jugar o a casa a passar la tarda tranquil·lament. El sopar també l'intentem fer junts, és un bon moment per repassar el dia plegats. Posem els nens a dormir entre 20'30 i les 21, per poder tenir estona per poder parlar amb el Josetxo, o anar a la reunió de l'AMPA, de l'ACO... Els vespres de vegades van més plens del que voldria! Després de la reunió pertinent a dormir que ja no puc més! Bona nit!

*Mireia Arnau
Militant de l'ACO*

Testimonio de Eusebio Acompañar personas en el paro

Trabaja de 6 a 14h en una fábrica.

Està acompañando a tres familias que no tienen nada, sin trabajo y sin ayudas de ningún tipo oficial, montando y asumiendo el coste de paraditas en los mercadillos de 2ª mano con productos que les regalan, así pueden sacarse algún dinerito para sobrevivir.

Acompaña a un grupo de 10 a 12 personas sin trabajo. Estas personas llevan más de 5 años en el paro, 8 de ellos no cobran ninguna ayuda, sobreviven como pueden. Llevamos 2 años reuniéndonos todos los jueves a las 18:30 horas. Hablamos de lo que hemos hecho la última semana. Nos informamos y nos han formado para convertirnos en asociación y hemos creado la **Associació d'Aturats Actius de Badia del Vallès (Asociación de Parados Activos de Badia del Vallès)**. Junto a otras asociaciones de parados de Santa Coloma de Gramenet, L'Hospitalet, Terrassa y Olot, hemos montado y realizado el 1º Congreso de parados mayores de 45 años en Santa coloma de Gramenet.

La mayoría no son cristianos practicantes, pero ve en ellos ganas y voluntad de salir de esa realidad; sólo intenta poner un poco de su experiencia a su servicio y transmitir un mensaje positivo y esperanzador de vida. Personalmente cree que está aprendiendo mucho y se está dando cuenta de que muchos de ellos ya son conscientes de su realidad. Poco a poco van participando en algunas actividades que se realizan con otras entidades, como la recogida de alimentos o juguetes solidarios de 2ª mano.

*Eusebio Argueta,
Equip de Pastoral Obrera de Terrassa
i militant de l'ACO*

Secretariat Interdiocesà
de Delegacions
de Pastoral Obrera
de Catalunya

C. SANT PAU 101
08001 BARCELONA
TEL. 93 301 15 68 FAX 93 317 17 99
E-MAIL: PASTORALOBRERA@ARQBCN.CAT
PASTORALOBRERADEBARCELONA.BLOGSPOT.COM.ES